

Oblubienica jako zbiorowy wojownik

Wersety biblijne: Ef 6:10–20.

I. List do Efezjan 6:10–20 objawia, że oblubienica jest zbiorowym wojownikiem, który walczy z Bożym wrogiem o Boże królestwo:

- A. Gdy ta, która kocha Chrystusa i zwycięża, staje się jedno z Bogiem, by być Jego mieszkaniem, w Jego oczach jest ona piękna jak Tirsza i urocza jak Jerozolima; dla wroga jednak jest straszna jak wojsko z chorągwiami — Pnp 6:4:
 - 1. Chorągwie wskazują na gotowość do walki i są znakiem odniesionego zwycięstwa; straszne wojsko oznacza, że Pańscy zwycięzcy przerażają Bożego wroga, szatana.
 - 2. Wojsko to toczy bitwę o Boże królestwo w sytuacji degradacji Bożego ludu, by stali się oni zwycięzcami, którzy odpowiadają na Pańskie wezwanie (Obj 2:7, 11, 17, 26; 3:5, 12, 21); na koniec zwycięzcy zbiorowo staną się oblubienicą i poślubią Chrystusa (19:7–9); po ślubie oblubienica ta stanie się wojskiem, które stanie do walki u boku Chrystusa, jej Męża, by pokonać Antychrysta wraz ze wszystkimi jego zwolennikami (w. 11–21).
- B. Kościół jako oblubienica jest w rzeczywistości zbiorowym człowiekiem w Bożym zamiarze; człowiek ten wypełni dwojaki zamysł: wyrazi Boga i rozprawi się z Jego wrogiem — Rdz 1:26.
- C. Nie tylko musi się wypełnić wieczny Boży zamysł i zostać zaspokojone pragnienie, jakie Chrystus ma w swoim sercu, lecz także musi ponieść klęskę Boży wróg; aby to się stało, kościół musi być wojownikiem.
- D. Nasze postępowanie służy wypełnieniu Bożego zamysłu, życie codzienne — zaspokojeniu Chrystusa, a wojna — pokonaniu Bożego wroga — Ef 4:1; 5:2, 8; 6:10–11.

II. Świadectwem Jezusa podczas okresu tysiąclecia jest oblubienica Chrystusa — zwycięzcy, którzy są współkrólami Chrystusa — Obj 19:7–9; 20:4, 6:

- A. Pańskie odzyskiwanie służy przygotowaniu oblubienicy Chrystusa (19:7–9; 21:2); na koniec zostaniemy upodobnieni, by być wspaniałą Szulamitką, która jako powielenie Salomona jest największą i ostateczną figurą Nowej Jerozolimy — odpowiedniczki, oblubienicy, Chrystusa (Pnp 7:1; Obj 21:2, 9–10; 22:17a).
- B. W Bożych oczach Szulamitka przyrównana jest do tańca dwóch obozów czy też dwóch armii (hebr. *machanaim*); gdy Jakub zobaczył aniołów Bożych, dwie armie Boże, nazwał miejsce, w którym się znajdował, Machanaim i podzielił swoje żony, dzieci i mienie na „dwie armie” — Pnp 7:1; Rdz 32:1–10:
 - 1. Duchowe znaczenie dwóch armii to silne świadectwo o tym, że więcej niż zwyciężamy, super-zwyciężamy, przez Tego, który nas ukochał, zgodnie z zasadą Ciała Chrystusa — Rz 8:37; 12:5; Pwt 32:30; Koh 4:9–12.
 - 2. Bóg nie chce tych, którzy są silni w sobie samych; chce tylko wątłych, słabych, kobiety i dzieci; tymi, którzy zostaną uznani za godnych bycia zwycięzcami, będą ci, którzy są słabi i polegają na Panu — 1 Kor 1:26–28; 2 Kor 12:9–10; 13:3–5; Pnp 8:6.
 - 3. Bóg potrzebuje ludzi, którzy są z Nim jedno, są Mu ulegli (czego symbolem są warkocze — 1:11) oraz okazują Mu posłuszeństwo i mają giętką wolę (symbolizowaną przez szyję ze sznurami klejnotów — w. 10).
 - 4. Gdy zastanawiamy się nad tym, jak dotrzeć do najwyższego szczytu boskiego objawienia, nie powinniśmy pokładać ufności w samych sobie, lecz polegać na Panu, który jest miłością, mocą i miłosierdziem, by uczynił On nas naczyniami miłosierdzia, szacunku i chwały — Rz 9:16, 21–23.

III. Wojna duchowa jest koniecznością, ponieważ wola szatana jest w konflikcie z wolą Boga — Ef 1:5, 9, 11; Mt 6:10:

- A. Prócz Bożego zamiaru, Bożej woli, istnieje także drugi zamiar, druga wola, gdyż szatańska wola jest nastawiona przeciwko boskiej woli — Iz 14:12–14.

- B. Każda wojna ma swoje źródło w konflikcie między wolą szatańską a wolą Bożą.
- C. Wojna duchowa to wojna między królestwem Boga a królestwem szatana; aby ustanowione mogło zostać królestwo niebios, istnieje potrzeba prowadzenia duchowej walki — Mt 12:26, 28; Obj 12:11.
- D. Postępujemy zgodnie z prawdą i przez łaskę, żyjemy w miłości i świetle oraz walczymy, by ujarzmić szatańską wolę — Ef 4:1; 5:2, 8; 6:12.

IV. Aby rozprawić się z Bożym wrogiem, musimy być umacniani wielkością mocy, która wzbudziła Chrystusa z martwych i posadziła Go w okręgach niebiańskich, wysoko ponad wszystkimi złymi duchami w powietrzu — w. 10; 1:19–22:

- A. To, że musimy być umacniani w Panu, wskazuje, iż w sobie samych nie możemy prowadzić duchowej wojny z szatanem i jego złym królestwem; możemy walczyć wyłącznie w Panu i w potęgze Jego siły.
- B. Nakaz o tym, byśmy dawali się umacniać, wskazuje, że musimy ćwiczyć swoją wolę; jeśli mamy zostać umocnieni do prowadzenia wojny duchowej, nasza wola musi być silna i wyćwiczona — Pnp 4:4; 7:5.

V. Wojna między kościołem a szatanem to bitwa między nami, którzy kochamy Pana i jesteśmy w Jego kościele, a złymi mocami w okręgach niebiańskich — Ef 6:12:

- A. Zwierzchności, władze i światowi władcy tej ciemności to zbuntowani aniołowie, którzy podążyli za szatanem w jego buncie przeciw Bogu i którzy teraz w okręgach niebiańskich władają narodami świata — Kol 1:13; Dn 10:20.
- B. Musimy zdać sobie sprawę z tego, że nie toczymy wojny przeciw ludziom, lecz przeciw złym duchom, duchowym mocom w okręgach niebiańskich.

VI. Wojna duchowa nie jest kwestią indywidualną, lecz kwestią tego, że oblubienica Chrystusa jest zbiorowym wojownikiem — Ef 6:13:

- A. Kościół to zbiorowy wojownik, którego tworzą wszyscy wierzący razem wzięci; po utworzeniu z nas zbiorowej armii, będziemy w stanie walczyć z Bożym wrogiem.
- B. Boża strategia polega na użyciu kościoła jako swojej armii do walki z wrogiem; szatańska strategia polega na odizolowaniu nas od kościoła, który jest Bożą armią.
- C. Cała zbroja Boża służy Ciału, a nie jednostkom; tylko zbiorowy wojownik może nosić całą zbroję Bożą.

VII. Aby prowadzić duchową wojnę, musimy przyoblec się w całą zbroję Bożą — w. 11:

- A. Bóg w Chrystusie jako rzeczywistość w naszym życiu codziennym jest pasem, który wzmacnia całą naszą istotę do prowadzenia duchowej wojny — w. 14a.
- B. Napierśnikiem sprawiedliwości, który okrywa nasze sumienie i chroni przed szatańskimi oskarżeniami, jest Chrystus jako nasza sprawiedliwość — w. 14b; 1 Kor 1:30.
- C. Chrystus jest pokojem, abyśmy byli jedno z Bogiem i ze świętymi; pokój ten to mocny fundament, który pozwala nam stać przeciw wrogowi — Ef 2:15; 6:15.
- D. Wiara jest tarczą chroniącą przed płonącymi strzałami wroga; Chrystus jest Sprawcą i Doskonalcielem takiej wiary — w. 16; Hbr 12:2.
- E. Hełm zbawienia, okrywający nasz umysł, to zbawiający Chrystus, którego doświadczamy w codziennym życiu — Ef 6:17a; J 16:33.
- F. Miecz Ducha, który to Duch jest słowem Boga, to nasza broń ofensywna; tniemy nią wroga na kawałki — Ef 6:17b.
- G. Modlitwa jest jedynym w swoim rodzaju, kluczowym i niezbędnym środkiem pozwalającym stosować pozostałe elementy; dzięki niemu zbroja staje się dostępna dla nas w sposób praktyczny — w. 18.

VIII. Przyoblókszy się w całą zbroję Bożą, możemy stać przeciw matactwom, niegodziwym planom, diabła — w. 11, 13–14:

- A. Siedzenie z Chrystusem oznacza uczestnictwo we wszystkich Jego dokonaniach, postępowanie w Jego Ciele oznacza wypełnianie wiecznego Bożego zamysłu, a stanie w Jego mocy oznacza walkę z Bożym wrogiem — 2:6; 4:1; 5:2, 8; 6:11, 13–14.

B. W walce z wrogiem najważniejsze jest to, by stać; zrobiwszy wszystko, musimy stać do końca.

IX. Wszyscy musimy zobaczyć, że w dzisiejszym Pańskim odzyskiwaniu znajdujemy się na polu bitwy; musimy współpracować z Panem, by walczyć z siłami szatana znajdującymi się w powietrzu, by móc zyskać więcej z Chrystusa ze względu na budowanie Jego Ciała i przygotowanie Jego oblubienicy, ustanawiając i szerząc Boże królestwo, aby Chrystus mógł powrócić i odziedziczyć ziemię.